

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 maja 2015 roku Prezes Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego Oddział w Ł. odmówił W. S. prawa do dodatku pielęgnacyjnego w oparciu o orzeczenia lekarza rzeczoznawcy KRUS nie stwierdzającego u wnioskodawcy niezdolności do samodzielnej egzystencji.

Od powyższej decyzji W. S. odwołał się w dniu 30 czerwca 2015 roku wnosząc o przyznanie prawa do dodatku pielęgnacyjnego podnosząc, iż stan jego schorzeń powoduje niezdolność do samodzielnej egzystencji.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi

ustalił, co następuje:

W. S. urodził się w dniu (...) (okoliczność bezsporna).

Decyzją z dnia 25 lipca 2014r. organ emerytalno - rentowy przyznał wnioskodawcy prawo do renty rolniczej z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w gospodarstwie rolnym do dnia 31 lipca 2015 roku (decyzja (...) akt rentowych).

W dniu 14 stycznia 2015 roku ubezpieczony złożył wniosek o ustalenie prawa do dodatku pielęgnacyjnego (wniosek k. 73 akt KRUS).

Orzeczeniem z dnia 19 lutego 2015 roku Lekarz Rzeczoznawca KRUS uznał wnioskodawcę za nadal całkowicie niezdolnego do pracy w gospodarstwie rolnym do lutego 2018 roku jednakże nie uznał badanego za osobę niezdolną do samodzielnej egzystencji (orzeczenie k. 86 akt KRUS).

Decyzją z dnia 17 marca 2015r. Prezes KRUS przyznał wnioskodawcy prawo do renty rolniczej do 28 lutego 2018 roku (decyzja (...) akt KRUS).

Natomiast odrębną decyzją z tej samej daty tj. z dnia 17 marca 2015r. Prezes KRUS odmówił przyznania W. S. prawa do dodatku pielęgnacyjnego z tytułu niezdolności do samodzielnej egzystencji (decyzja k.90a akt rentowych).

W dniu 20 kwietnia 2015r. wnioskodawca złożył odwołanie do Sadu od powyższej decyzji potraktowane przez KRUS jako odwołanie od orzeczenia lekarza rzeczoznawcy i skierowano wnioskodawcę na badania do Komisji Lekarskiej KRUS uchylając decyzją z dnia 7 maja 2015r. decyzję z 17 marca 2015r. o odmowie prawa do dodatku pielęgnacyjnego (decyzja k.100a akt rentowych).

Orzeczeniem z dnia 19 maja 2015r. Komisja Lekarska KRUS nie uznała badanego za osobę niezdolną do samodzielnej egzystencji (orzeczenie KL KRUS k. 106 akt KRUS).

Zaskarżoną decyzją z dnia 25 maja 2015 roku organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do dodatku pielęgnacyjnego (decyzja KRUS k. 107akt KRUS).

Wobec odwołania wnioskodawcy Sąd ustalił w oparciu o dowód z opinii biegłego neuropsychologa, iż stwierdza się u niego zaburzenia w funkcjonowaniu procesów poznawczych i czynności wykonawczych świadczące o zmianach organicznych mózgu, aktualnie w umiarkowanym stopniu zakłócające codzienne funkcjonowanie, cechy osobowości nieprawidłowej, chwiejnej emocjonalnie z tendencjami do zachowań impulsywnych, zadrażnień, które powodują konieczność pomocy i kontroli ze strony innych osób (opinia biegłego neuropsychologa k.12-13 akt sprawy).

W oparciu o dowód z opinii biegłego psychiatry S. W. (1) oraz uzupełniającej opinii biegłego psychiatry dr K. K. Sąd ustalił, że W. S. jest osobą całkowicie niezdolną do pracy trwale oraz trwale niezdolną do samodzielnej egzystencji.

Występuje u wnioskodawcy otępienie po nagłym zatrzymaniu krążenia, organiczne zaburzenia osobowości i nastroju oraz zespół uzależnienia od alkoholu. Organiczne uszkodzenie ośrodkowego układu nerwowego potwierdzone jest zarówno badaniem psychologicznym jak i badaniem obrazowym mózgu. Myślenie abstrakcyjne przyczynowo-skutkowe u wnioskodawcy zaburzone jest w zakresie wnioskowania, przewidywania i analizowania. Krytycyzm i wgląd znacznie zaburzone. W. licznych objawów psychopatologicznych na podłożu zmian organicznych w o.u.n. przy braku krytycyzmu w ocenie swojego postępowania powoduje u wnioskodawcy utratę możliwości do samodzielnego prawidłowego funkcjonowania. W. S. nie jest w stanie w pełni zaspokajać swoich podstawowych potrzeb życiowych, pozbawiony opieki i kontroli może podejmować działania trudne do przewidzenia, które w konsekwencji mogą zagrażać jego życiu i zdrowiu, a także życiu i zdrowiu innych osób. (opinia biegłego psychiatry dr S. W. (1) k.40-43 akt sprawy, opinia uzupełniająca dr K. K. k.58-59 akt sprawy, uzupełniająca opinia dr S. W. k.61).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie, w szczególności o załączone do akt sprawy akta rentowe wnioskodawcy oraz o opinie biegłych sądowych lekarzy dwóch psychiatrów oraz neuropsychologa, których specjalizacje odpowiadają charakterowi schorzeń występujących u wnioskodawcy. Biegli zapoznali się z przedłożoną dokumentacją lekarską z przebiegu choroby i leczenia wnioskodawcy, w oparciu o powyższe opisali stan jego zdrowia oraz zdolność do samodzielnej egzystencji. Opinie biegłych są rzetelne, obiektywne i jasne, w sposób przejrzysty i wyczerpujący opisują aktualny stan zdrowia wnioskodawcy. W szczególności biegli ustosunkowali się do pierwotnych zarzutów organu rentowego, który przed zamknięciem rozprawy wskazał, że nie kwestionuje opinii biegłych i nie zgłasza żadnych wniosków dowodowych.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi

zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych na jego podstawie ustaleń faktycznych, odwołanie W. S. zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art.27 ustawy z dnia 20 grudnia 1990r. o ubezpieczeniu społecznym rolników do emerytury lub renty rolniczej z ubezpieczenia przysługuje dodatek pielęgnacyjny na zasadach i wysokości określonej w przepisach emerytalnych. Zgodnie zaś z art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. Nr 39, poz. 353 z 2004 r. z późn. zm.) dodatek pielęgnacyjny przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty, jeżeli osoba ta została uznana za całkowicie niezdolną do pracy oraz do samodzielnej egzystencji albo ukończyła 75 lat życia.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była okoliczność czy istniejące u wnioskodawcy naruszenie sprawności organizmu powoduje konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych.

W przypadku stwierdzenia naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych orzeka się niezdolność do samodzielnej egzystencji (art. 13 ust. 5 ustawy).

Niezdolność do pracy jak i niezdolność do samodzielnej egzystencji orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat, natomiast jeżeli według wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji przed upływem 5. lat, niezdolność do pracy lub niezdolność do samodzielnej egzystencji orzeka się na okres dłuższy niż lat 5 (art. 13 ust. 2 i 3, cytowanej powyżej, ustawy).

Przekładając powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy Sąd uznał, iż ustalenia dokonane w toku postępowania sądowego uzasadniają zmianę zaskarżonej decyzji Prezesa KRUS z dnia 25 maja 2015 roku. Przeprowadzone postępowanie wykazało bowiem, że wnioskodawca jest osobą trwale niezdolną do samodzielnej egzystencji, a tym samym wymaga stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych. Wynika to w sposób jednoznaczny z opinii biegłych sądowych lekarzy: neuropsychologa oraz

dwóch psychiatrów. Stosownie zatem do przywołanych opinii biegłych sądowych uznać należy, iż ubezpieczony nie jest w stanie samodzielnie funkcjonować i wymaga stałej pomocy osób trzecich w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych.

Mając zatem na względzie wymienione wyżej okoliczności Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć

organowi rentowemu wypożyczając akta rentowe.